

Hồi 13

Chấn Động Quần Hào Nét Diễm Sắc

Mai Đảo Tung Hoành Gót Cưỡi U

Dột nhiên từ bên ngoài viện vang lên những tiếng kêu kinh hoàng những tiếng rú hãi hùng. Vừa nghe thì tất cả người tại sảnh đều đoán ra, những hào kiệt vừa trốn chạy trước đây đã bị người của Cửu U Đảo bức trở lại. Đủ thấy rằng toàn tòa viện lớn này đã bị người của Cửu U Đảo bao vây. Từ những tiếng kêu thảm thiết của quần hùng, cho thấy rằng, không một ai đủ năng lực đề kháng với người của Cửu U Đảo.

Năm người đang bao vây Thiên Kỳ sắc mặt cũng đồng thời biến đổi, lòng họ đã dao động song trong thế trận này không cho phép họ phân tâm, vì họ hiểu rằng đối với vị sát tinh khét tiếng trong giới võ lâm này, chỉ cần một phút phân tâm cũng có thể trả giá rất đắt.

Thiên Kỳ từ trước đến sau vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng trầm tĩnh như những âm thanh khủng khiếp kia chàng ta không hề nghe thấy. Cả bốn phương tám hướng một áp lực nặng như núi luôn đè nặng về phía Thiên Kỳ, song không có cách gì lọt qua bức tường chướng phong như sấm sét mà chàng đã tạo dựng. Cứ một lần chàng xuất chiêu, vòng vây vừa thu hẹp lại tiếp tục dạt rộng ra, hình thành một cục diện như đang đánh bắt cá, trông rất ngoạn mục.

Những tiếng hô hoán bên ngoài viện vừa dứt không lâu, đã có năm sáu hán tử nhảy xuống với sắc mặt kinh hoàng khủng bố, và tiếp theo sau đó lại xuất hiện thêm mười mấy người già lẫn trẻ. Những người này do quá sợ hãi mà không thể suy nghĩ tìm đường chạy nào, lại phải nhảy vào trong viện. Tất cả họ đều tranh nhau chạy trước, cứ chạy thẳng về phía đối diện, không có người của Cửu U đảo bao vây.

Cùng với sự xuất hiện trên, trong màn đêm lại vang lên những âm thanh ma quái ghê rợn và trên bức tường đối diện với quần hùng đã hiện ra ba bóng người mặt xanh như tàu lá, ai nhìn thấy cũng thấy lạnh cả người. Như một rắn không đầu, vừa nhìn thấy những kẻ đó quần hùng lại vội vàng quay lưng chạy về phía ngược lại. Đột nhiên một tiếng kêu lên như tuyệt vọng :

- Chúng ta đã bị bao vây cả rồi !

Quần hùng đứng khựng lại, đưa mắt nhìn lên những bức tường trước mặt, tất cả sợ hãi đến đờ cả người. Tất cả, trên ba bức tường đông tây và nam đã xuất hiện chín

quái nhân của Cửu U Đảo. Thực ra cự ly của họ cũng khá xa, đến mười mấy trượng, song không một ai nghĩ đến chuyện phá vòng vây, có lẽ vì thanh danh của Cửu U đảo đã hình thành dấu ấn quá sâu trong lòng họ.

Phía bắc của bức tường hầy còn đóng, nhưng đó lại là hướng quần hùng vừa mới đến, vì vậy họ hiểu rõ rằng từ đằng đó không thể có đường thoát thân.

Khi nghe rằng tất cả đã bị bao vây, năm người đang vây đánh Thiên Kỳ giật mình chột dạ gần như là bản năng, họ phải nghĩ đến kết quả cuối cùng cho bản thân mình. Tất nhiên trong chuyện này, cũng chẳng ai nghĩ đến cần phải thật chí công vô tư !.

Tất cả đều chợt nghĩ đến sự an nguy của bản thân mình, sắc mặt của họ đã thay đổi trầm trọng, ba vị cao tăng của Thiếu Lâm cũng không loại trừ. Cao thủ giao tranh, cốt yếu phải giữ tâm thần hợp nhất, khi năm người thoáng lo làm phân tán thâm tâm. Chợt nghe Thiên Kỳ quát lên một tiếng, lập tức bóng chưởng bay trùm lên tất cả. Và, như cùng một lúc bóng chưởng đã quét đến trước ngực năm người. Cũng trong những tiếng quát lên hốt hoảng, cả năm đôi chưởng lực rút nhanh về trước ngực phòng thủ. Tuy thời gian quá gấp rút, họ rút về chưa đủ công lực song với tốc độ nhanh như vậy cũng đáng cho người khác khâm phục. Chỉ nghe : "bình, bình, bình..." mấy tiếng liên tục vang lên, như những cánh điều đứt dây, năm cao thủ bắn ngược lui ra sau, ngã lên trên mặt đất cách chỗ cũ chừng một trượng.

Mỗi người đều vội vận dụng công lực thử xem thương thế. Mười hồng nhân quang vừa kinh ngạc vừa sợ hãi hướng về khuôn mặt lạnh như băng đang hừng lên sát khí của Đồng Thiên Kỳ, họ đều hiểu rằng chàng thanh niên tuấn tú kia, trước khi động thủ với họ đã mang nội thương mà luồng chưởng lực vừa rồi như bài sơn đã chấn động cả toàn thân họ. Dù gì họ chưa tụ đủ công lực, song chưởng của cả năm đại cao thủ hội tụ thì kinh mạnh đến dường nào !

Đồng Thiên Kỳ vẫn với thái độ lạnh cố hữu, song làn da hơi đổi, chứng tỏ nội thương của chàng cũng đã nặng thêm mấy phần. Kim Lệnh công tử đưa mắt thăm dò quanh một vòng rồi lo lắng thầm nghĩ :

"Đêm nay người của ta phải đến quá ít ỏi, càng kéo dài lâu e có hại chứ không có lợi. Nhân lúc đối phương chưa tập hợp đủ lực lượng rút đi là thượng sách. Nếu không, hậu quả thật khó lường"

Trong lòng tuy có ý lo nhưng Kim Lệnh công tử chẳng hề thể hiện ra sắc mặt. Nhìn sang Thiên Kỳ gã nói :

- Công lực của Đồng huynh quả khiến cho tại hạ bái phục, chỉ là ha...ha cục diện hôm nay Đồng huynh nghĩ thế nào ?

Thiên Kỳ nhìn lên ba vị quái nhân mình phát lân tinh trên bức tường đối diện, rồi vẫn lạnh nhạt :

- Giữa chúng ta thắng bại còn chưa phân, cục diện đêm nay ắt phải có một bên vĩnh viễn nằm lại trên đảo này, tôn giá hà tất phải hỏi vậy.

Kim Lệnh công tử cố làm ra vẻ trấn tĩnh nhìn về phía bốn người còn lại, chỉ thấy bốn đại cao thủ cũng đang thăm dò nhìn về phía những nhân vật mới đến. Tuy họ đã trấn tĩnh song không thể qua mắt Kim Lệnh công tử, gã thầm nghĩ :

“Lúc này, bốn vị kia cũng đang nghĩ kế thoát thân, ta không thể một mình đương đầu với nhiều kẻ địch như vậy. Thôi để ngày khác sẽ hay”

Nghĩ vậy gã giả tảng cười nói :

- Võ lâm đồn đại Đồng huynh tuy tuổi trẻ song tài mao song toàn, liệu việc như thần chuyện sắp tới chắc huynh cũng đã hiệu rõ.

Thiên Kỳ giọng vô cảm:

- Các vị đêm nay đã bị vây rồi, chết trong tay ai thì cùng là chết. Vậy nên, đối với các vị cục diện đêm nay nay đổi thế nào có quan hệ gì ?

Kim Lệnh công tử giật mình :

- Chẳng lẽ Đồng huynh đã nắm chắc phần thắng ?

- Nói ra bây giờ e hãy còn sớm quá ?

- Đồng huynh ỷ vào một thế lực khác chẳng.

Vừa nghe Kim Lệnh công tử hỏi vậy bốn người kia đều nhìn về phía Thiên Kỳ, biểu lộ lo lắng bất an. Thiên Kỳ nhìn phớt qua năm người rồi cười mỉa :

- Huyết Kiếp Thủ từ xưa đến nay bao giờ cũng đơn thân độc mã hành. Các vị hà tất phải đoán già đoán non.

Cả năm người trên gương mặt đã biểu hiện giận dữ vì câu nói của Thiên Kỳ, song bằng vào đó, họ cũng trở nên yên tâm hơn, Kim Lệnh công tử bỗng nhiên thay đổi câu chuyện :

- Đồng huynh có hiểu gì lai lịch của Cửu U Đảo ?

- Cửu U Đảo có lai lịch như thế nào đối với Đồng mỗ hoàn toàn vô can, vì vậy Đồng mỗ không phí thời gian để nghiên cứu lai lịch của họ. Thế nhưng bằng vào thái độ của các vị, tại hạ cũng hiểu được phần nào. Ít nhất là họ cũng có khả năng làm cho các vị không còn tự tin phá vòng vây nữa.

Cả năm người đều giật mình tự nhủ:

- Người này trẻ như vậy song lại có thể nhìn thấu ruột gan của chúng ta thật là một bản lĩnh đáng sợ.

Kim Lệnh công tư không phủ nhận, song chỉ nhìn qua bốn cao thủ, cười lớn :

- Chỉ e rằng khi Đồng huynh biết được lai lịch của Cửu U Đảo thì cũng không còn tự tin có thể phá vòng vây.

Không đợi Thiên Kỳ nói, gã ta vội tiếp lời:

- Cũng vì lẽ đó chúng ta không nên tranh chấp tiếp tục, để cho người của Cửu U Đảo "ngư ông thủ lợi", mà khiến chúng ta không còn cơ hội để một trận thư hùng.

Thiên Kỳ cười khểnh:

- Không phải là mất cơ hội để một trận thư hùng mà là giảm đi một phần hy vọng có thể phá được vòng vây.

Kim Lệnh công tử lại giật mình đổi giọng :

- Nếu huynh dài và chúng ta cùng hợp lực, tất nhiên hy vọng thoát vây tất phải tăng mấy phần. Thoát khỏi cục diện hôm nay, sau này chúng ta sẽ còn nhiều cơ hội thư hùng. Đến lúc đó cũng không phải là quá muộn !

Thiên Kỳ giọng băng giá :

- Lúc bấy giờ, hắc tôn giá chuẩn bị một hậu thuẫn ghê gớm và có thể nắm chắc phần thắng. Bởi vì cả hai ta đều tin rằng, chúng ta bao giờ cũng là kẻ địch của nhau.

Kim Lệnh công tử hình như không nhẫn được nữa cười lớn nói :

- Đồng huynh đã nói trúng tâm sự của tại hạ. Không nên nói nhiều làm gì, Đồng huynh có thể cho tại hạ biết chúng ta có thể liên minh hay không ?

- Tôn giá thích một câu trả lời như nào ?

Kim Lệnh công tử lại cười nói

- Đồng huynh tuổi tác nhỏ hơn tại mấy tuổi song cơ trí còn trên tại hạ mấy phần, lòng tại hạ chắc huynh đã rõ như lòng bàn tay. Nhật Nguyệt Bang thế mạnh như bài sơn, song hiện tại cũng chẳng có gì. Tại hạ nghĩ rằng huynh sẽ không đồng ý liên minh.

Mọi người có mặt tại đương trường đều cảm thấy ngạc nhiên, vì không hiểu sao gã lại nói trước sau chẳng giống nhau cả.

Thiên Kỳ cười lạnh :

- Tôn giá đoán không sai. Đến như Đồng mỗ và Nhật Nguyệt Bang ai sẽ còn ai sẽ mất, nói ra bây giờ hầy còn quá sớm. Sở dĩ tại hạ muốn cùng chư vị thư hùng, chẳng qua để các vị nhớ lại Huyết Kiếp Thủ năm xưa hành sự như thế nào.

Tất cả mọi người nghe nói đều tỏ vẻ thất vọng, lòng mong muốn thoát hiểm khiến tất cả mọi người đều khởi lên ý niệm phải hợp lực giết ngay Đồng Thiên Kỳ. Đơn Hành Tín cười khẩy :

- Hóa ra chúng ta lãng phí thời gian vô ích !

Thiên Kỳ vừa định nói lại điều gì bỗng từ sau lưng chừng ba trượng vang đến một giọng oanh :

- Điều đó không phải lãng phí. Ít nhất nhờ vậy mà các vị cũng đã bảo toàn được lực lượng. Hơn nữa sự hợp tác chưa phải là hoàn toàn không có khả năng.

Thanh âm quá đột ngột khiến tất cả mọi người đều không khỏi giật mình. Mọi tinh mắt rời khỏi Thiên Kỳ tập trung về phía phát ra thanh âm. Thiên Kỳ vẫn đứng quay lưng về phía phát ra tiếng nói, song chàng vẫn quan sát trên gương mặt của những người đối diện và nhận thấy từ nét kinh hoảng đã chuyển sang sắc thái ngạc nhiên.

Trong giây phút sinh tử này, ai có thể khiến cho quần hùng trấn định lại được ? Nếu là cứu tinh của quần hùng thì đối với Thiên Kỳ ắt không phải là bằng hữu ?

Thiên Kỳ nhìn sang Kim Lệnh công tử bằng vào khuôn mặt ngạc nhiên của hắn chàng hiểu rõ người mới đến không phải là Nhật Nguyệt Bang. Ngoài Nhật Nguyệt bang ra, ai là người có thể đặt niềm tin cho quần hùng ?

Kim Lệnh công tử chuyển nhanh đôi mắt, nhún nhẹ vai nói :

- Lời của cô nương tại hạ có thể tin, nhận nhờ vào cô nương..

Giọng oanh lại vang lên lạnh lạnh:

- Lời của công tử quá khiêm, bốn chữ Kim Lệnh công tử đã vang danh khắp giang hồ tứ hải, bốn cô nương đâu dám qua mặt ?

Trên khuôn mặt Kim Lệnh công tử thoáng qua nét tự mãn, gã cười nói :

- Cô nương quá khen ! tại hạ trên đường giang hồ quả là nhận được chút hữu danh, nhưng chẳng đủ để cho người khác khâm phục, ví như cục diện hôm nay muốn cùng vị Đồng thiếu hiệp này liên thủ để phá vòng vây song không được nhận lời. Nếu cô nương đích thân đề nghị, tại hạ nghĩ rằng kết quả sẽ khác.

Kim Lệnh công tử biết Thiên Kỳ là người vô cùng kiêu hãnh, bằng vào lời nói đó gã có thể ly gián được hai bên dễ dàng. Song lời nói lại rất khéo, dụng tâm đả kích Thiên Kỳ cũng thật kín đáo. Mọi người tại trường đều ngấm sợ mưu mô của gã.

Giọng oanh kia lại vang lên :

- Tiểu nữ mà có được bản lãnh đó sao?

Kim Lệnh lại khích :

- Trong vòm trời này, nếu có người dám không tuân lệnh của cô nương thì bản lĩnh phải ghê hồn, và mệnh lệnh của hấn cũng phải tung hoành trong thiên hạ không ai dám trái, song cô nương đâu cần phải động thủ, chỉ cần phát lệnh đi thì mọi người không thể không tuân.

Thiên kỳ thâm nghĩ :

"Bằng vào lời của Kim Lệnh công tử, cô gái này hình như chưa từng đến võ lâm trung nguyên. Lực lượng nào mà khiến cho bấy nhiêu nhân vật giang hồ đều khuất phục như vậy"

Cô gái lại cười tiếp :

- Cả người cũng không loại trừ chứ ?

Kim Lệnh công tử hơi giật mình :

- Giả như cô nương dùng bốn công

Cô gái lại dồn tiếp :

- Nói vậy là bốn cô nương phải thỉnh cầu, công tử mới chịu xuất thủ phải không ?

Kim Lệnh công tử giả hoạt như cáo, song trong tình thế này nhất thời không biết phải nói thế nào, ấp úng :

- Điều này... điều này...

Cô gái cười nhẹ :

- Công tử có nhiều do dự ?

Câu nói vừa dứt thì tất cả các ánh mắt đều tập trung vào khuôn mặt của Kim Lệnh công tử và lóe lên ánh sát khí.

Kim Lệnh công tử chuyển nhanh óc cáo già buột miệng :

- Giả như có kẻ nào không tuân mệnh lệnh của cô nương thì tại hạ nhất quyết xuất thủ trừng trị

- Ha... ha... đa tạ công tử. Hiện tại thời gian có hạn, các vị cần nắm lấy cơ hội để phá vòng vây.

Kim Lệnh mừng rỡ :

- Cô nương cũng tham gia sao?

Cô gái cười nhẹ :

- Bốn cô nương cũng không muốn lưu lại một mình trên đảo này.

Kim Lệnh công tử tống quay sang phía Thiên Kỳ :

- Đồng huynh, đến bây giờ huynh đã có ý thay đổi lập trường không ?

Thiên kỳ vẫn lạnh lẽo :

- Tôn giá cho rằng có thể có khả năng đó sao ?

- Đúng vậy ! ta còn cho rằng khả năng ấy rất ắt lớn nữa kia, vì nàng bây giờ không phải chỉ có ta muốn hợp tác mà cả họ nữa.

Vừa nói ga vừa chỉ tay về phía quần hùng vừa mới quay lại. Thiên Kỳ vẫn không thay đổi nét mặt, giọng vô cảm :

- Danh hiệu Huyết Kiếp Thủ được tạo nên bằng máu. Tôn giá cần biết rằng tại hạ không vụ lợi ở chỗ đông người nên không màng đến chuyện liên thủ.

Kim Lệnh công tử cười thâm độc :

- Vậy là Đồng huynh vẫn không màng đến cả lời của vị cô nương kia sao?

Thiên Kỳ vẫn giữ lập trường :

- Ý của tại hạ không thể có một ai có quyền chi phối cả.

Câu nói của Thiên kỳ khiến tất cả mọi người có mặt đều quay phắt lại nhìn vào mặt chàng với vẻ công phần. Thấy vậy Kim Lệnh công tử mừng thầm, song không để lộ ra ngoài, tiếp tục khích :

- Đồng huynh ! huynh đã làm cho mọi người phần nộ, theo tại hạ thấy thì...

Thiên Kỳ cười lạnh cắt ngang:

- Kim Lệnh công tử người bất tất phải dụng tâm ly gián. Lời ta nói nặng tợ núi Thái sơn, không bao giờ có thể thay đổi. Các vị ngay cả khả năng làm cho chủ ý của mình cùng không có. Sống như vậy không có ý nghĩa gì. Nào cứ lên hết đi, tại hạ sẽ bồi tiếp tất cả !

Kim lệnh công tử quay nhìn cô gái một cái, rồi nói :

- Đồng huynh đã chuẩn bị rồi phải không ?

Vừa nói, gã từ từ bước lên. Lúc này quần hùng đã bao vây Thiên Kỳ vào giữa còn lại ba vị cao tăng của Thiếu Lâm thì lắc đầu tỏ vẻ ngao ngán cho lòng dạ thế nhân thế, đứng ngoài không tham dự..

Phía bên kia, Thiên La Kiếm, đang mưu đồ thoát thân, không hiểu sao bây giờ cũng từ từ bước đến hiện trường. Hình như lão quên mất sự tồn tại của bản thân mình vậy. Thiên Kỳ đảo mắt nhìn xung quanh, rồi lạnh lùng :

- Các vị xông vào đi ?

Lúc này bỗng nhiên một giọng nói chấn động hiện trường :

- Tất cả hãy đứng lại !

Quần hùng bất giác giật mình dừng bước, và giọng nói lại tiếp :

- Mệnh lệnh của sư muội ta không cần đến các vị chấp hành ! Còn tên tiểu bối họ Đồng kia, hãy quay lại đây ngay !

Quần hào nghe lời nói này đều thoáng vẻ bất phục họ quay lại nhìn vào người vừa nói, ánh mắt thoáng vẻ hận thù. Thiếu nữ kia bỗng cất tiếng:

- Các vị xin hãy tạm thời lùi bước !

Mọi người đồng thời bước lui. Tiếng nói kia lại vang lên :

- Họ Đồng kia ! Người có nghe thiếu gia nói gì không ?

Bấy giờ Thiên kỳ mới quay lại, nhìn vào khuôn mặt của người vừa nói. Đó là một chàng trai mặt đẹp như ngọc, mắt sáng như sao, mũi thẳng, miệng vuông, môi hồng tươi nhuận, so với vẻ đẹp của Kim Lệnh công tử thì khó phân cao thấp.

Thiên Kỳ bình thản :

- Tôn giá muốn thể hiện uy phong của mình ?

Thiếu niên kia tỏ vẻ giận dữ cùng cực, quát lên :

- Người hãy tiếp một chưởng của ta, để xem người có đủ tư cách để nói những lời như vậy không?

Dứt lời, thiếu niên lao mình tới như một tia chớp xuất chưởng. Chưởng tới vô thanh, song áp lực thì khủng khiếp, khiến mọi người đều ngạt thở. Thiên Kỳ chỉ cười lạnh, bàn tay chàng đã vung lên tiếp chưởng tự bao giờ không một ai trông thấy, "ầm" một tiếng chấn động đất trời, cát đá mù mịt bay, tối tăm cả một vùng rộng. Giữa chỗ đứng của họ, chưởng lực đào thành một hố sâu chừng ba thước.

Trong đám cát bụi mù mịt kia, chàng thiếu niên mới đến không có cách gì tự chủ, phải thoái lui mấy bộ. Trong đôi mắt chàng trai, ngoài vẻ kinh ngạc còn có sự hận thù căm ghét, bởi lẽ ngoài võ công trù thiên hạ Thiên kỳ còn có một diện mạo mà hẳn ta không thể sánh.

Đồng Thiên Kỳ tuy rằng đã mang trọng thương, song sau một chưởng, chàng vẫn đứng bình chân không hề nao núng. Quần hùng đều kinh ngạc về bản lĩnh của chàng trai mới đến, vì tuy kém thế, song hẳn cũng không tỏ ra bị thương. Sau khi làn gió biển trong lành bay đi tất cả bụi cát đất đá vừa mới tung lên, thiếu niên kia quét đôi mắt như điện nhìn về phía Thiên Kỳ, vẻ ghen ghét của chàng trai càng lộ rõ, gã cười lạnh nói :

- Người phải đỡ thêm một chưởng nữa của thiếu gia.

Vừa nói, gã định xuất chiêu. Bỗng một giọng oanh cất lên ;

- Lãng sư huynh ! không nên đánh nữa

Gã họ Lãng kia vội vàng quay lại nói:

- Sư muội ? Vừa rồi huynh không dùng toàn lực, đâu ngờ tên tiểu tử này cũng có bản lĩnh. Thêm một chưởng nữa xem gã ta còn chống đỡ nổi hay không

Khi thiếu niên họ Lăng di chuyển thân pháp, ánh mắt của Thiên kỳ bất giác nhìn vào cô gái đứng sau lưng chàng trai, khuôn mặt anh tuấn của chàng thoáng thay đổi, chàng thẫn thờ:

“Sao trên đời này lại có người đẹp như vậy ?”

Vốn sau lưng chàng trai có hai nữ nhân. Cô gái vừa mới đến vận y phục màu trắng bạc, dáng thước tha uyển chuyển, người cân đối nhẹ nhàng thanh thoát. Khuôn mặt của nàng có thể nói không có ngôn từ nào của thế tục thế lộ tả được. Có thể nói nàng là một bức tranh hoàn mỹ của tạo hóa. Tóm lại tất cả tinh hoa của cái đẹp hình như đã tập trung trên người con gái này ! Ấy vậy mà, bên cạnh nàng lại là một phụ nữ trung niên hoàn toàn tương phản. Bà ta mày râu mắt lớn, mũi gầy miệng rộng trông thô kệch và kỳ quái vô cùng, hình như là thị tỳ của trang tuyệt sắc giai nhân kia.

Trung niên thiếu phụ kia bỗng lên tiếng :

- Lăng công tử nếu sử dụng hết toàn lực thì không biết sẽ có uy lực vũ bão đến chừng nào !

Nghe lời nói khích kia, công tử họ Lăng sa sầm nét mặt song vội vàng trấn tĩnh, cười xởi lởi :

- Ngũ đại tỷ lại cười tại hạ ư ?

Phụ nhân nét mặt vẫn không đổi :

- Không dám ! không dám ! Ngũ Xảo Vân này thân phận tôi đòi, đâu dám thất lễ cùng công tử.

Thiếu niên họ Lăng kia tỏ vẻ khó chịu, nhìn về phía giai nhân như trông chờ nàng ngăn cản bớt phụ nhân họ Ngũ, song khuôn mặt thiếu nữ vẫn không thể hiện nét gì khác, không biết phải làm thế nào, công tử họ Lăng lại đối đáp :

- Ngũ đại tỷ ! Tại hạ tính tình nóng nảy, lời nói có chỗ nào không phải, mong đại tỷ lượng thứ

Ngũ Xảo Vân lạnh lùng ;

- Lăng đại công tử là người văn võ toàn tài, lời nói sao lại có chỗ không phải được. Công tử không phải là còn một chưởng toàn lực chưa đánh đó sao ? Với chưởng lực này tôi nghĩ rằng gã họ Đồng kia chắc khó toàn mạng.

Chàng họ Lăng thẫn thờ kêu khổ và nguyên rửa phụ nhân ;

“Con rùa đen đáng chết ! Những hoa mỹ của ta đâu phải để hạ người như người hiểu, sao lúc nào người cũng tính cách làm cho ta mất mặt ! Hãy đợi đến lúc ta đoạt được mỹ nhân rồi thì chớ trách ta độc ác.?”

Gã nghĩ như vậy, song bề ngoài vẫn vẻ ôn hòa liếc nhìn mỹ nhân một cái, gã quay lại phía Thiên Kỳ, chợt giọng nói thánh thót của cô gái vang lên :

- Các người không nên đánh nhau nữa ! Đồng công tử ! tiện nữ có lời này không biết công tử có thể tiếp thu không ?

Thiên Kỳ cũng phải nén xao động trong lòng lạnh nhạt hỏi :

- Cô nương cần tại hạ tiếp thu điều gì?

Kim Lệnh công tử thoáng giật mình thầm nghĩ :

“Mẹ nó ! Không lẽ hấn thay đổi chủ ý ?”

Giai nhân thoáng chút trầm tư rồi dịu dàng nói :

- Cùng liên thủ để phá vòng vây !

Thiên Kỳ cười nhẹ :

- Tại sao cô nương nhất định muốn Đồng mỗ chấp nhận điều này ?

- Tôi cũng không biết ! Song tôi nghe trên võ lâm vẫn đồn đại công tử không bao giờ nghe lời khuyên cáo của ai cả và cũng không hề có một người bằng hữu, nên động tánh hiếu kỳ, muốn thử xem. Hơn nữa rất nhiều người không bao giờ nghe lời khuyên của người khác, song họ lại nghe lời khuyên của tôi.

Lời nói của nàng nghe rất tự nhiên, thần thái lại rất chân thật, chẳng mang chút khoa trương nào cả. Thiên Kỳ nghe vậy, chàng nhẹ nhàng :

- Những gì cô nương nghe được về tại hạ e rằng không đầy đủ. Tại hạ không những không có bằng hữu, mà trên bước đường giang hồ chỉ có toàn cừu địch. Đến như một lời khuyên của cô nương, cũng thật đáng tiếc, hôm nay cô gặp một ngoại lệ

Cô gái vẫn cười nhẹ :

- Vậy là công tử không nghe lời ta ?

- Cũng như cô nương vậy, chắc cô nương không thích nghe lời khuyên của ai.

Công tử họ Lăng lúc này nét mặt đã trầm nặng, gằn giọng :

- Người là thứ gì mà dám cùng sư muội ta tranh luận ?

Thiếu nữ vờ như chẳng nghe thấy gì, lại nói với Thiên Kỳ :

- Làm sao công tử biết rằng ta không thích nghe lời khuyên của người

Câu hỏi của thiếu nữ không nằm trong dự đoán của Thiên Kỳ, chàng trầm tư một lúc rồi nói :

- Giả như cô nương thích nghe một lời của tại hạ, thì tại hạ khuyên rằng, đối với chuyện hôm nay giữa tại hạ và các bằng hữu đất trung nguyên này, cô nương đừng nhúng tay vào.

Cô gái thoáng giật mình, nói :

- Như vậy là trái với tôn chỉ của ta khi đến nơi này !
- Nói vậy thì giữa chúng ta, không ai nên nghe ai cả !

Cô gái nói rành rọt từng tiếng :

- Bỏn cô nương vì hảo ý đối với các người mà đến. Nếu không trong cuộc tranh chấp giữa các người chỉ khiến cho kẻ khác "ngư ông thủ lợi. Điều này đối với công tử cũng không phải là không có hại gì

Lời thiếu nữ vừa dứt, bỗng nhiên trên không trung tĩnh mịch nổi lên chín tiếng kêu thê thảm như vượn hú quỷ rên, tiếp theo là một tràng cười rợn người như vọng về từ địa phủ. Ở ngay phía sau bức tường đối diện vang lên một giọng nói lạnh lùng :

- Dù cho các người không quyết đấu, Cửu U Đảo muốn thu lợi, thì cũng không dùng hết một lực lượng lớn như thế này ! ha ha...

Quần hùng ngẩng đầu lên nhìn về phía bức tường, bỗng có người kêu lên sợ hãi:

- Cửu U Đảo Chủ !

- o O o -